Ч. 61. Четвер 30 (17) марта 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гаусмана ч. 9 і в ц. к. Старостях на провінциї:

на цілий рік	К 4·80
на пів року „	2·40
на чверть року „	1·20
місячно . . . „	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К 10·80
на пів року „	5·40
на чверть року „	2·70
місячно . . . „	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З Ради державної. — До ситуациї на Угорщині. — З нагоди подорожи цісаря Вільгельма до Танґ.ра. — Поді в Росиї і російско японьска війна.)

На вчерашнім засіданю палати послів відчитано між иньшими інтерпеляцию пос. Брайтера до міністра просьвіти в справі розпорядженя галицкого намістництва, вимірепого против політичної орґанізациї народних учителів. З порядку дневного приступлено до дальшої дискусиї над законом о заказі районованя бураків цукрових. Промавляв перший посол Люкш, а по нім Критнер, дальше Удржаль, Кінк і Стоян, котрий домагав ся утвореня подрібної розправи. Дискусию перервано, а по відповідях міністра Віттека на інтерпеляциї засіданє закрито і слідуюче назначено на понеділок.

Ситуация на Угорщині незмінена і як загально припускають, теперішна криза потягне ся ще довго. Про покликанє берлиньского амбасадора Седєнія-Маріча до Цісаря доносять з Будапешту до Berliner Tagblatt-у: Покликанє стоїть мабуть в звязи з повною безуспішностию авдиенциї Кольомана Селя, котрий предкладав Цісареви всілякі способи залагодженя кризи, але на котрі Монарх рішучо не згодив ся а в наслідок того мав Сель ще в понеділок виїхати з Будапешту. Чи Цісар предкладав Седєнієви утворене нового кабінету, того не знати, але хоч би й так було, то він ледви би того підняв ся, бо переговорював з кількома угорскими політиками і переконав ся, що не мав би ніякого вигляду на успіх, тим більше, що тепер вже й в ліберальній партиї підносять ся голоси противні міністерству урядничому. Криза длятого потягне ся мабуть ще дуже довго, а може бути, що Монарх покликав Седєнія до себе ще й длятого, щоби поінформувати ся о настрою в Німеччині на той случай, колиби тут угоди торговельної не залагоджено в пору в дорозі парляментарній.

Подорож цісаря Вільгельма до Танґера викликала в декотрих державах підозріня і обави а що найменше невдоволенє з того, що з німецкої сторони подорож цісаря держано аж до послідної хвилі у великій тайні. На того рода докори відозвала ся тепер „Nordd. Allg. Ztg.“, орґан німецкого канцлера, і каже: „Марокко єсть під взглядом межинародного права суверенною державою; в сім факті могла анґлійско-францускa угода тим менше щось змінити, що Німеччина, як о тім нема сумніву, не одержала ніякого урядового повідомленя о тій угоді, хоч від єї заключеня минув вже рік. Коли же комусь здавало ся, що економічні претенсиї Німеччини буде можна мовчки поминути, не даючи для їх забезпеченя достаточної запоруки Німеччині, то похибка в пониманю положеня єсть не на німецкій, але на францускій стороні. У відносинах німецкої держави до Марокка нічого не змінило ся і се відповідало межинародному звичаєви, що гостина цісаря в марокканьскім порті була подана лиш до відомости марокканьского правительства“. Иншими словами значить ся, що Німеччина не знає в Марокку ніякої иншої власти як лиш власть султана, а якийсь протекторат Франциї в Марокку Німеччину не обходить нічого.

З ріжних сторін Росиї надходять вісти о грізних рухах селян а вже найгрізнїйше проявили ся они на Кавказі. З Тифлису доносять, що невдоволенє в окрузї Ґорі прибирає грізний характер і великі розміри. Селяни з місцевости Демоґори ухвалили забрати часть більшої посїлости без всякої заплати і залагоджувати всї свої справи через вибраних зпоміж себе своїх заступників. Коло стациї Михайлово відбули ся збори селян і робітників, на котрих постановлено в цїли вимушеня уступок від властий уживати насильства против них і підпалювати адміністрацийні будинки по селах. В місцевости Керелї селяни виступили против урядників підчас їх урядованя. В одній місцевости знищено чотири млини, що були предметом спору межи селянами а властителем більшої посїлости. До Ґорі вислано вой-

МАЛЬВА.

(З російского — Максима Ґоркого).

Море сьміялось.

Під лагідним подувом вітру оно здрігалось і вкривало ся малими хвилями, що ярко відбивало ясне сонце, і усьміхало ся до неба тисячами срібних поглядів. В далекім просторі межи небом а морем гомонів веселий плюскіт филь, що одна за другою вибігали на рівний берег піскового насипу.

Той гомін і ясність сонця, що відбивала ся тисячу разів у хвилях моря, зливали ся гармонійно в безнастанний рух, повний живої утїхи. Сонце було щасливе, що сьвітило, море, що відбивало єго розрадувані проміні.

Вітер гладив ніжно величезну, блискучу грудь моря, сонце сьвітило на неї горячим сьвітлом, а море, зітхаючи сонливо серед тих пестощів, наповняло воздух солоним запахом своїх випарів. Зеленаві филї, вибігаючи на жовтавий пісок, скидали на него білу піну, що з тихим шумом таяла на горячім піску і звогчувала єго.

Вузкий, довгий насип був подібний до величезної башти, що упала з берега в море. Врізувала ся острим верішком в безмежну пустиню води, що грала ся із сонцем, і єї основа губила ся в далечині, де тужна і сумна мрака закривала землю.

В піску, засїянім рибячою лускою, стреміли деревляні палї, а на них висїли сїти, що кидали від себе павутину тонких тїний. Кілька більших човнів і один малий лежали рядом на піску, а филї, вибігаючи на берег, немов манили їх до себе. Рибацкі гаки, весла, великі клубки шнурів, кошики і бочки валяли ся порозкидані на піску, а серед них стояла буда, зладжена з вербового прутя, лубу і рогож. Перед входом до неї на суковатім колї були заложені підошвами до гори суконні чоботи, а понад усім тим хаосом сторчала довга жердка з червоною плахтою, що повівала на вітрі.

В тїни одного човна лежав Василь Легостєв, сторож на насипі, що був передовою позициєю рибного підприємства купця Гребенщикова. Лежав на грудях і оперши на долони голову, глядів пильно на далеке море та на ледви видний кусник берега. Там на воді маячіла мала чорна точка і Василь тїшив ся, що она все більшає, наближаючись до него.

Осліплений яркою грою сонїшних проміпів на воді, він прижмурив очи і усьміхав ся з вдоволенєм — се іде Мальва. Она приїде, зарегоче ся, аж груди в неї станут филювати, обійме єго кріпкими, але мягкими раменами, поцїлує і голосно, полохаючи чайки, пічне розказувати про новини там, на березї. Обоє зварять добру рибячу юшку, випють горївку, полежать на піску серед любої розмови, а потім, як смеркне, заварять чай, напють ся єго із смачними бубликами і ляжуть спати...

Так буває кождої недїлї, кождого сьвята. Завтра ранесенько поїде з нею до берега по сонним ще мори. Она дрімаючи буде сидїти при кермі, а він буде веслувати і глядїти на неї. Сьмішна буває она тодї, сьмішна і мила, як сита кіточка. Може она зсуне ся з лавки і засне на днї човна, звивши ся в клубок. Она часто так робить...

В такий день навіть чайки втомлені жарою. Сидять рядами на піску, роззявивши дзюби і поспускавши крила, або лїниво колишуть ся на филях, без крику, без звичайної дикої метушнї.

Під горячими пестощами сонця грудь моря піднимає ся розкішно, а в воздусї розливає ся опяняюча втома...

Василеви видало ся, що Мальва в човні не сама. Невже Серґій знов причіпив ся до неї? Василь поволи обернув ся на піску, прикрив очи долонюю і невдоволений придивляв ся, хто ще там іде.

Мальва сидить і кермує. Але веслує не Серьожка, бо сей онтам веслує сильно але невміло, а якби був Серьожка, то Мальва певно не кермувала-б.

— Гей! — крикнув нетерпеливо Василь.

Чайки на піску здригнули ся і нащурились.

— Гей-гей.... — роздав ся з човна дзвінкий голос Мальви.

— З ким ти приїздиш?

У відповідь залунав сьміх.

ско і радника державного Веденбавха для розсліджена потреб селян.

До „Lokal-Anzeiger-a“ доносять з Петербурга: Ходить чутка, що дві армії японьскі машерують на правій і лівій стороні зелїзницї в північнім напрямі, щоби відтяти Росиян від Харбіна. Сильна японьска кольонна машерує на Ціцікар, а друга сильнїйша на всхід від зелїзницї, щоби перетяти сполученє межи Харбіном а Владивостоком. Побоюють ся також, що Японцї знищать зелїзницю межи Харбіном а европейскою Росиєю і так перервуть всяку звязь росийскої армії зі своїм краєм. Після „Times“ армія маршалка Оями машерує на Кірін. Ояма повідомив хіньского ґубернатора в Кірінї, що дня 10-го цьвітня вмашерує до Кіріна.

Що діє ся з фльотою Рождественского — того не знати; єсть лиш чутка, що она виплила з мадаґаскарських вод і пливе на північ. Вість, яку подав був париский „Matin“, що вже прийшло було десь до битви межи росийскою а японьскою фльотою і що японьскі торпедовцї ушкодили значно два росийскі кораблї „Сісой великий“ і „Наварін“, годі уважати за правдиву, бо анї нема доси єї потверджена, анї не можна припускати, щоби Японцї десь далеко від рідного краю запускали ся в битву, не маючи безпечної опори.

З Петербурга доносять, що положенє у Владивостоцї зачинає бути дуже непокояче. Всім цивільним казано виїхати з міста. В цілім містї нема навіть 100 цивільних Росиян. Ціна поживи іде дуже в гору, хоч від сторони цілеччини надходять достаточні запаси. Брак лиш вугля. Бльокада японьска від сторони моря єсть так строга, що всякий довіз виключений.

Новинки.

Львів, дня 29-го марта 1905.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** затвердила вибір Франца Гуцфи, управителя школи в Солотвинї, на представителя учит. звана в окружній радї шкільній в Богородчанах; — іменувала д-ра Арона Гайльперна заступником учителя в ґімназиї в Яслї; — перенесла заступників учителїв: Стеф. Юньского з реальної школи в Станиславові до II. р. шк. у Львові, а Меч. Дашиньского з II. реальної школи у Львові до р. шк. в Станиславові.

— **Винагорода за обіди в часї кватирунку.** Міністерство краєвої оборони в порозуміню з міністерством війни означує кождого року винагороду, яку войскова каса має платити за обід, даний войкам в часї переходу войска. На сей рік установлено згадану винагороду для Галичини як слідує: для міста Львова 56 сотиків, для Кракова 52 сотики, а для всїх прочих міст і місточок по 38 сотиків за обід.

— **Зміна власности.** Маєтність Войниляв, калуского повіта, що належала до спадкової маси бл. п. Володимира Поструского, купив на лїцитациї судовій Давид Кофлер, посесор зпід Микулинець за 253.000 корон.

— **Черновецкий „Народний Дім“** удержував минувшого року у своїй бурсї до 70 бурсаків. Они заплатили за удержанє, яке коштувало разом 23.520 корон, всего 7.350 корон, так, що „Народний Дім“ доложив із своєї каси на утриманє бідної дїтвори 16.170 корон, а до того удїлив ще кільком ученикам грошевих запомог на суму 319 корон.

— **На Буковинї** єсть тепер около 250 руских товариств для селян і міщан. Між ними єсть 100 читалень, 92 каси і 59 „Січий“.

— **Реколєкциї для пань у Львові.** Заходом Товариства Пань під покровом Пр. Діви Непорочно Зачатої відбудуть ся в церкві СС. Василиянок у Львові, ул. Зибликевича в днях 3 (понедїлок), 4, 5, 6 і 7 цьвітня с. р. реколєкциї для пань з отсим порядком: Кождого дня о год. 4 по полудни наука, по науцї суплікация. Дня 8 цьвітня (субота) о год. 4 сповідь. Дня 9 цьвітня (недїля) о год. 8 торжественна служба Божа, на котрій відбуде ся спільне сьв. Причастиє і закінченє реколєкций.

— **Кровава пригода.** На фільварку в Кадлубисках коло Язлівця, зайшов дня 23-го с. м. двірский коваль Ігн. Просьба на гумно до економа Букачика і зажадав аби єму Букачик дав помічника. Економ відмовив тому жаданю, а коли коваль не уступав, лише уперто обставав при своїм, Букачик вхопив за палицю і побив коваля. Побитий пійшов до свого вітця, занятого також на тім фільварку яко колодїй і зараз по тім отець і син, один з орчиком, другий з люшнею в руцї, побігли на гумно до економа. Тут прийшло вскорі до сварнї. а відтак до бійки, в котрій ранено економа в лице і в голову. Нагле піднїс ся він однако з землї, побіг до своєї хати і вхопивши револьвер, дігнав коваля і колодїя, що були скрили ся в шопі. Там вистрілив він в них три рази. Одна куля зранила вітця в шию, а друга сина межи очи. Оба смертельно ранені борють ся зі смертию. На другий день арештувала жандармерия економа і відставила єго до Бучача.

— **З'їджений щурами.** З Подгуржа під Краковом доносять, що перед кількома днями лучила ся там страшна пригода. Зелїзничий кондуктор, Нахоцкий, чоловік нежонатий, що держав ся здалека від людий і не мав нї з ким близших зносин, помер сими днями в своїм мешканю на удар серця. Кілько днїв лежав Нахоцкий мертвий в своїй комнатцї, не знати, однако коли звернено увагу на замкнене мешканє і отворено двері силою в присутности поліциї, очам зібраних представив ся страшний вид. Именно труп небіжчика був по части обгризений щурами, котрі відгризли уши, ніс, лиця, вигризли очи і подерли в кількох місцях тїло. По ствердженю причини смерти, поховано небіжчика на місцевім кладовищи.

— **Месть зраженого мужа.** Селянин в Довгополи, косівского повіта, Иван Лотич, приловивши оногди свого сусїда Ивана Дмитраша на любовних сходинах з своєю жінкою, вхопив за сокиру і зарубав на смерть любовника жени. Лотича арештовано.

† **Померла** Емілїя з Керекяртів Добряньска, жена сьвященика-ювилата, пароха в Рогізнї коло Яворова, в 76-ім роцї житя.

— Чортиця! — залаяв Василь тихо і плюнув сердито.

Він дуже рад був знати, хто там їде, і скручуючи папіроску, глядів заєдно на спину того, що веслував.

Они швидко наближали ся до него. Голосний плюск води під сильними ударами весел розносив ся у воздусї і рівночасно скрипів пісок під ногами сорожа, що боров ся з нетерплячою цікавостию.

— Хто там з тобою? — крикнув він, коли міг добачити знакому усьмішку на гарнім і повнім лици Мальви.

— Чекай.... пізнаєш! — відповіла сьміючись.

Весляр обернув ся лицем до берега і також сьміючи ся, поглянув на Василя.

Сторож зморщив брови і пригадував собі, хто се той ліби знакомий єму парубок.

— Удар сильнїйше! — приказала Мальва.

Човен з розмаху виліз майже до половини на пісок разом филею, скрутив на бік і станув, а филя сьміючись скотила ся назад в море.

Мужчина вискочив на берег і йдучи до Василя, сказав:

— Здорові були, батьку!

— Яков! — придавленим голосом скрикнув Василь, більше здивований, як утїшений.

Они обняли ся і поцїлувались тричи в губи і в лице, і тодї здивованє на лици Василя змішало ся з радостию та збентеженєм.

— Бо я дивлюсь... і щось оно теє.... ніби серце говорить.... Ах ти, звідки ти тут взяв ся? На маєте! Здавалось, Серьожка — ба, дивлюсь — нї, не Серьожка! Отже се ти.

Василь гладив одною рукою бороду, а другою махав у воздусї.

Рад був поглянути на Мальву, але в єго лице впялили ся очи сина і єму було ніяково від їх блеску. Почуванє вдоволеня, що має такого здорового і сина, бороло ся в нїм з почуванєм збентеженя, яке викликувала присутність любки. Стоячи перед Яковом, він переступав з ноги на ногу і засипував єго питанями, не дожидаючи відповіди. В голові єму всьо якось перемішало ся, а особливо немило було єму, коли Мальва сказала насьмішливо:

— Досить вже тої втїхи! Веди єго до буди і дай що перекусити!

Він обернув ся до неї. На єї устах грала знов усьмішка, якої доси не бачив, і вся она, кругла, мягка і сьвіжа, як все, була рівночасно якась нова, немов чужа. Она переводила свої цікаві зеленковаті очи з батька на сина і лузала гарбузові зернята білими, дрібними зубками...

Яков глядів також на них обоїх і кілька для Василя неприємних хвиль они всї троє мовчали.

— Я зараз прийду! — сказав нараз Василь і метнув ся до буди. — Ви ступіть ся із сонця до буди.... а я піду.... наберу води.... будемо юшку варити. Я тебе, Якове, такою юшкою погодую.... Ну, розгостїть ся тут, а я зараз готов....

Піднїс котел, що стояв перед будою, хутко пішов кудись до сітий і сховав ся в сірій масі звоїв.

Мальва і єго син підійшли також до буди.

— І так, милий хлопче, я доставила тебе до батька — говорила Мальва, приглядаючись з боку кремезній статн Якова.

Він звернув до неї своє лице з кучерявою, темно-русою борідкою і блиснувши очима, сказав:

— Так, ми разом.... А гарно тут, яке море!

— Широке море.... Ну, що-ж.... дуже постарів ся батько?

— Нї, не дуже. Я гадав, що він сивїйший, а в него ще мало сивого волося. І так цїлий... здоровий....

— Як довго, кажеш, ви не бачили ся?

— Буде тому з пять лїт... як відходив він із села... тодї пішло менї на вісімнайцятий.

Они пішли до буди, де було душно і від рогож заносило соленою рибою, і сїли там: Яков на грубій колодї дерева, Мальва на купі соломи. Межи ними стояла перерізана поперек бочка, і єї дно служило Василеви за стіл. Сївши, мовчки і поважно поглянули на себе.

— Отже хочеш тут працювати? — спитала Мальва.

— Та... не знаю... як найде ся що, то буду.

— У нас найде ся! — впевнювала Мальва, все оглядаючи єго своїми зеленими, загадочно прижмуреними очима.

Але він сидїв і не дивив ся на неї, витираючи рукавом сорочки своє спітнїле лице.

Нараз она засьміяла ся.

— Мати переслала певно тобою для батька поздоровленє і науку.

Яков поглянув на неї, захмарив ся і відповів коротко:

— Певно.... Або що?

— Нїчого! — сьміяла ся она.

Якову не подобав ся єї сьміх, бо немов дратував єго. Тому відвернув ся від неї і почав розважати слова матери.

Она відвела єго за село, сперла ся на пліт і швидко говорила, моргаючи часом сухими очима:

Телеґрами.

Відень 29 марта. Є. Е. Намістник ґр. Потоцкий виїхав вчера назад до Львова.

Дорпат 29 марта. Тутешні жителї вислали до ґубернатора просьбу о утвороне ґвардиї горожаньской, бо побоюють ся розрухів, скоро настане весна. Вчера прибув тут відділ козаків.

Льондон 29 марта. Бюро Райтера доносить після одержаних нинї з Петербурга вістий: **Росия зробила начерк условий, від котрих готова би розпочати мирові переговори. Завдяки добрим услугам Америки і Франциї справа мира прибирає тепер реальний вид.**

Париж 29 марта. Петербурґский кореспондент ґазети Echo de Paris доносить, що особи прибувші з Царского села рознесли чутку, що настала незвичайно успішна зміна в користь мира, однакож доси неможливо узискати потверджене або заперечене тої чутки. Дехто говорить, що Сполученим Державам удало ся довести воюючі сторони до переговорів. Иньші кажуть, що вже нинї появить дотичний маніфест царский. Як би й не було, чутку ту треба поки що приймати з великим застереженєм.

Варшава 29 марта. Виновник замаху на уряд поліцийний називає ся Стефан Александер Окшея, має літ 19 і походить з села Гіполітув в новоміскім повіті. Він социяліст і був робітником у фабрицї Вулькан. Оберполіцмайстер Нолькен має богато поверхових ран на цілім тілї з правого боку а найбільші на правім лици, де єму розломило вилицю і вирвало кілька зубів. Око єсть запалене, але може удасть ся єго уратувати. Стан недужого до вчера був вдоволяючий, але недужий дуже мучить ся.

Петербург 29 марта. (Петерб. Аґ. тел.). Цар Николай видав указ до варшавского ґен.-ґубернатора, в котрім вказує на то, що з відновленєм публичного житя в Привисляньскім окрузї в послїдних 40 лїтах показав ся ряд потреб, на котрі правительство тепер звертає особливу увагу. Змаганя ворогів законного порядку, стремлячі до викликаня розрухів, перешкодили спокійному розважаню тих потреб. Рівночасно деякі ґрупи польскої суспільности виявили надмірні претенсиї під взглядом уживаня державної мови, котрій в цілій державі мусить бути застережене велике значінє, однак без великого і несправедливого обмеженя місцевих мов. Відповідно до того поручає цар ґен.-ґубернаторови при законнім а кріпкім здушеню штучно викликаних розрухів, приступити до виготовленя реформ, які покажуть ся конечними для розвою тих земель сполучених нероздїльно з иншими частями російскої держави.

Господарство, промисл торговля.

— **Цїна збіжа** у Львові дня 28 марта. Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·40 до 8·60; жито 6·35 до 6·50; овес 7·20 до 7·60; ячмінь пашний 6·75 до 7·25; ячмінь броварний 7·30 до 7·75; ріпак 10·75 до 11·—; льнянка —·— до —·— горох до вареня 7·75 до 11·—; вика 10·60 до 11·50; бобик 7·25 до 7·80; гречка 8·20 до 8·75; кукурудза нова 8·75 до 9·—; хміль за 56 кільо 200·— до 210·—; конюшина червона 55·— до 85·—; конюшина біла 40·— до 65·—; конюшина шведска 65·— до 85·—; тимотка 22·— до 28·—.

— Скажи ти єму, Яцку, бій ся Бога, скажи ти єму. Батьку! Мати сама, там... пять літ минуло, а она все сама! Старієсь.... Скажи ти єму, Яцку, ради Господа. Скоро мати буде старухою, сама, все сама, все за роботою, бій ся Бога, скажи єму....

І потім она мовчки заплакала, сховавши лице в запаску.

Тодї Яцкови не було еї жаль, але тепер жаль стало.... І він глянув на Мальву, строго зморщив брови і був готовий порядно еї виганьбити.

— Ну, ось і я! — закликав Василь, являючи ся в будї з рибою, що тріпала ся, в одній, а з ножем в другій руцї.

Він вже поборов своє збентеженє, заховавши єго в собі глубоко, і тепер дивив ся них з вдоволенєм та спокійно, лише в рухах зраджуючи незвичайне оживленє.

— Зараз розкладу огонь... і прийду до вас і... поговоримо! Так! Ах, Якове, що? Який ти став козарлюга!

І знов вийшов з буди.

Мальва не переставала лузати диньок і сьміло зглядала ся на Якова. Він старав ся не дивитись на неї, хотяй мав велику охоту, і міркував:

— Тут вигідно собі живуть.... От яка она гладка, а батько також.

Мовчанка бентежила єго і він заговорив:

— Але я лишив торбу в човнї, піду принести.

Поволи, без поспіху підвів ся з місця і вийшов, а зате прийшов до буди Василь і нахиливши ся до Мальви, промовив швидко та сердито:

— Пощо ти приїхала з ним сюди? Що я єму скажу про тебе? Чим ти для мене?

— Я приїхала, от і все! — коротко сказала Мальва.

— Ей, ти недогадлива баба! Все робиш по свому... на що? Як я тепер буду? Так просто скажу єму в очи... відразу... а в мене дома жінка, єго мати! Треба було догадати ся!

— Чого менї догадувати ся! Боюсь єго чи що? Або тебе? — спитала Мальва, прижмурюючи недбало свої зелені очи. — Як ти там скрутив ся перед ним! Страх сьмішно було!

— Сьмішно тобі! А я що тепер пічну?

— Давнїйше треба було про се погадати.

— Або я знав, чи що, що єго так нї сіло нї пало викине сюди з моря?

Заскрипів пісок під ногами Якова і они перервали свою розмову. Яков приніс легеньку торбину, кинув еї в кут і поглянув з під лоба на женщину.

Она завзято гризла свої зернята, а Василь присїв на колоду, потер руками колїна і усьміхаючись збентежено, сказав:

— Отже ти тут.... Як ти се придумав?

— Та як... ми писали до тебе....

— Коли? Я ніякого листу не дістав!

— Справдї? А ми писали.

— Пропав видко лист — жалував Василь. — От як, чорт єго возьми.... Як єго треба, то він пропаде....

— Значить, ти не знаєш наших справ? — спитав Яков, глянувши недовірчиво на батька.

— Та звідки? Атже листу я не дістав.

(Дальше буде).

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Ічкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави руской, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Ічкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Ічкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Ічкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Ічкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Ічкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Ічкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави рускої, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Ічкан, Заліщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Заліщик
	11.05	„ Стрия
12·45	10·50	„ Рави рускої, Любачева (кождої недїлї)
2·51		„ Кракова
		„ Ічкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В місті видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. и. бюро інформацийне ц. к. желїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).